

κουρελού

κουρελού, η, ουσ. [<κουρέλι + κατάλ. -ού]. **1.** είδος πολύχρωμου υφαντού από κουρέλια, που το στρώνουμε στο δάπεδο. (Λαϊκό τραγούδι: *σαν θα κλείσουν οι τεκέδες Πειραιά, Κρεμμυδαρού, τότε πια θα κουβαλάω στη σπηλιά την κουρελού*). **2.** πολύ παλιό και τσαλακωμένο ύφασμα ή ρούχο: «βγάλε αυτή την κουρελού από πάνω σου και βάλε κάνα ρούχο της προκοπής». (Νησιώτικο τραγούδι: *η βράκα μας η κουρελού η χλιομπαλωμένη, όλο την εμπαλώναμε κι όλο ήταν ξεσκισμένη*). **3.** (περιφρονητικά) γυναίκα τιποτένια, ελεεινή: «στο 'πα χίλιες φορές να μην κάνεις παρέα μ' αυτή την κουρελού». **4.** ειρωνικός ή χαϊδευτικός χαρακτηρισμός παλιάς μοτοσικλέτας ή παλιού αυτοκινήτου: «να τον δεις τον κακομοίρη πώς καμάρωνε πάνω στην κουρελού του».

- κουρελού έχετε στην πόρτα σας; βλ. φρ. κουρελού έχετε στο σπίτι σας(;)·

- κουρελού έχετε στο σπίτι σας; ειρωνική παρατήρηση σε κάποιον που, μπαίνοντας ή βγαίνοντας από κάποιο χώρο, άφησε πίσω του την πόρτα ανοιχτή. Από το ότι, όταν στο άνοιγμα κάποιας πόρτας, ιδίως σε πολύ φτωχικά σπίτια, υπάρχει κρεμασμένη κουρελού, αυτός που μπαίνει ή βγαίνει απλώς την παραμερίζει για να μπει ή για να βγει. Συνών. *σε βάρκα γεννήθηκες; ή σε βάρκα σε γέννησε η μάνα σου; / σε σπηλιά γεννήθηκες; ή σε σπηλιά σε γέννησε η μάνα σου; / σε τσαντίρι γεννήθηκες; ή σε τσαντίρι σε γέννησε η μάνα σου(;)·*

- στρώνω κουρελού, (στη γλώσσα της αργκό) κάνω νοικοκυριό, νοικοκυρεύομαι: «απ' τη μέρα που αποφάσισε να στρώσει κι αυτός κουρελού, τον χάσαμε απ' την παρέα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας